

TEATR POLONIA

EDWARD ALBEE

KTÓ SIĘ BOI

VIRGINII

WÖLFA?

JACEK PONIEDZIAŁEK
MICHAŁ KORCHOWIEC

EWA KASPRZYK KRZYSZTOF DRACZ

AGNIESZKA WIĘDECHA / AGNIESZKA ŻULEWSKA

ANTONI PAWLICKI / PIOTR STRAMOWSKI

PREMIERA 29 STYCZNIA 2016

P.J. SĄDZIŃSKI

Zapraszam

Realizatorzy

/

Autor Edward Albee

Tłumaczenie i reżyseria Jacek Poniedziałek

Scenografia i kostiumy Michał Korchowiec

Światło Katarzyna Łuszczuk

Wideo i opracowanie

muzyczne Michał Dobrucki

Konsultacja kaskaderska Wiesław Chmieliński

Wykonanie rzeźby Witold Nazarkiewicz

Asystent scenografa Małgorzata Domańska

Producent wykonawczy Maja Górecka

Występują

Marta Ewa Kasprzyk

Skarbie Agnieszka Więdłocha/Agnieszka Żulewska

George Krzysztof Dracz

Nick Antoni Pawlicki/Piotr Stramowski

Premiera: 29 stycznia 2016 r.

W spektaklu wykorzystywany jest fragment filmu *Beyond the Forest* z 1949 r. (reż. King Vidor).

Za zgodę na publikację pracy Eugeniusza Geta-Stankiewicza dziękujemy Pani Ewie Milewskiej oraz wrocławskiemu Wydawnictwu Warstwy.

Do szpiku

Agnieszka Graff

Zapewne znacie kilka takich małżeństw – *dobrych starych małżeństw*, które przy bliższym poznaniu okazują się stare i złe. Tak bardzo złe, że budzą niepokój, smutek, a nawet grozę. Dopiekają sobie wzajemnie, nie bacząc na zażenowanie świadków. Wylewają z siebie potoki wzajemnych pretensji i żalów, roztaczają ciężką aurę goryczy, gnuśności i beznadziei. Tak, z pewnością znacie takie pary. Może nawet życie w jednej z nich? A może wasi rodzice tacy właśnie byli? Jeśli tak, to zapewne wolicie o tym nie pamiętać.

Ludzie, którzy tkwią w fatalnych związkach od dziesięcioleci, często nie pamiętają, jak to się stało, że czułość ustąpiła miejsca wzajemnej irytacji. Kiedy właściwie zaczęli się okłamywać, mijając w milczeniu, wzajemnie poniżać i ośmieszać? Nie potrafią też powiedzieć, dlaczego nadal są razem. Dla tych, którzy bywają ich gośćmi, świadkami ich słownych potyczek, jest jasne, że dawno powinni się rozstać. A jednak się nie rozstają. Dlaczego? Zmarnowali sobie nawzajem życie, ale to zmarnowane życie jest jedynym, jakie mają. Łączą ich wspólnie pogrzebane marzenia, razem tkwią w niemocy i wypaleniu. Nienawiść i pogarda to także formy bliskości, a bez bliskości człowiek żyć nie potrafi. Nikt tak celnie nie trafi w czuły punkt, jak współmałżonek. Nikt nie umie tak boleśnie nas dotknąć... a przecież potrzebujemy dotyku.

Sztuka Albeego to genialne studium małżeństwa w stanie takiej właśnie permanentnej agonii. Nieustanna agresja buduje tu emocjonalne i erotyczne napięcie, które obojgu każe tkwić w wypalonym związku. *My nic nie przeżywamy* – wyjaśnia George młodszemu o pokolenie Nickowi – *my uprawiamy taki sport*. Jeśli nienawiść istotnie stanowi *sport*, to bohaterowie wygrywają w tej kategorii medal za medalem. Wałą na odlew, bez cenzury, bez hamulców. Początkowo mamy wrażenie, że oglądamy dramat psychologiczny, sztuka szybko jednak osuwa się w okolice groteski i absurdu. Już jej dziwaczny tytuł to gra słów, przekształcenie dziecięcej piosenki *Kto się boi wilka złego* (*Who's Afraid of the Big Bad Wolf*) z animacji Disneya *Trzy małe świnki* (1933).

Bohaterowie Albeego mówią głośno rzeczy, które w rzeczywistych relacjach (nawet najgorszych) zwykle pozostają niewypowiedziane.

Wszystko tu jest na wierzchu, wszystko się może wydarzyć: wymiana kunsztownych obelg i upokorzeń, ujawnianie obcym ludziom wstydlivych tajemnic współmałżonka, rzyganie i przemoc, wściekłość i wrzask. Najdziwniejsze jest połączenie szyderstwa z czułością – pieszczotliwe zdrobnienia raz po raz okazują się nośnikami zabójczej pogardy. Śledzimy rozgrywkę Marty i George'a w osłupieniu, początkowo świetnie się bawiąc. Podglądanie i podsłuchiwanie cudzych rodzinnych awantur jest wszak zakazaną przyjemnością, a tu możemy oddać się jej bezkarnie. Stopniowo jednak robi nam się nieswojo. Popadamy w rozdrażnienie podobne do tego, które napędza George'a i Martę, i którym zarazili swoich młodych gości. Irytacja ustępuje miejsca obrzydzeniu i grozie, aż wreszcie docieramy do sedna, albo też – jak powiada w pod koniec sztuki George – *do szpiku*.

Sztuka Albeego, uważana dziś za arcydzieło, w 1963 r. wzbudziła konsternację. Została nominowana do Pulitzera, ale komitet doradczy jury odrzucił tę kandydaturę jako zbyt kontrowersyjną (nagrody za dramat nie przyznano za ten rok w ogóle, Albee dostał Pulitzera cztery lata później). Skandalem był nie tylko brutalny język, ale także polityczny wydźwięk dramatu. George i Marta to przecież imiona pierwszej pary prezydenckiej. Mamy zatem sztukę, w której państwo Waszyngton serdecznie się nienawidzą, zadręczają się nawzajem, a przy tym – co istotne – pozostają bezpłodni. Ich potomstwo – przyszłość Ameryki – okazuje się fantazją, snem, absurdalną fikcją. Bezdzielni są także Nick i Skarbie – młodzi, ale już wypaleni rodzice ciąży urojonej, która pojawiła się, by *skłęsnać* po ślubie. Kpiąc z instytucji małżeństwa, Albee igrał z czymś, co funkcjonuje w amerykańskiej kulturze jako swoista świecka świętość – symbol państwa i obywatelstwa, źródło godności i praw. To dlatego w Stanach pary tej samej płci walczyły o dostęp do małżeństwa, a nie do „związków partnerskich” – chodziło o godność, a nie o kwestie praktyczne.

Kto się boi... można zatem czytać jako bezlitosną diagnozę Ameryki epoki zimnej wojny, a końcówka drugiego aktu sugeruje, że może tu chodzić o coś więcej niż tylko Stany: *Tak więc Zachód – skrepowany fałszywymi sojuszami, obciążony przez moralność zbyt sztywną, by mógł dostosować się dotempera zmian, musi... ostatecznie... upaść*. George, wykładowca historii, cytuje tu *Zmierzch Zachodu*, monumentalne dzieło Oswalda Spenglera z 1918 r.,

traktat prorokujący koniec naszej cywilizacji, która pod wpływem spuścizny Oświecenia straciła rozmach i rozpęd, zaprzestając reprodukcji. Cytat można odczytać serio lub ironicznie – jak kto woli. Sztuka Albeego niewątpliwie jednak wieszczy schyłek, naigrywa się z amerykańskiego optymizmu i demokracji, mieszczańskiej hipokryzji i tradycyjnego podejścia do ról płci. To ono właśnie jest źródłem frustracji i wzajemnej pogardy bohaterów. Wielka brytyjska pisarka Virginia Woolf funkcjonuje w sztuce jako symbol kobiecej emancypacji – jedyny dostępny w na przełomie lat 50. i 60., zarazem obcy i straszny. Marta – niczym bohaterka słynnej *Mistyki kobiecości* Betty Friedan (1963) – dusi się w roli tradycyjnej pani domu. Co prawda *studiowała jak wszyscy*, ale później nic oprócz ślubu się w jej życiu nie wydarzyło – to dlatego teraz odgrywa się na George'u. Ten z kolei nijak nie potrafi sprostać przypisanej mu roli władczego samca, chce czytać i pisać, a nie rządzić. W efekcie oboje są głęboko nieszczęśliwi. Tak odczytany, dramat Albeego okazuje się proroczy, ale nieco inaczej niż ultrakonserwatywny Spengler. Za kilka lat nadejdzie wszak nie tyle „zierzch Zachodu”, co epoka kontrkultury – rewolucja seksualna, ruch feministyczny i gejowsko-lesbijski. Cóż, dla Marty i George'a, już teraz mocno podstarzałych, będzie o dwie dekady za późno.

Po tej wycieczce w sens metaforyczny i polityczny – upadek Ameryki, upadek Zachodu, schyłek patriarchy – warto wrócić do warstwy psychologicznej. To ona, paradoksalnie, czyni tę sztukę wciąż aktualną. Dlaczego? Bo każdy z nas zna takie małżeństwa, bo wielu spędziło w nich dzieciństwo, bo niektórzy nadal w nich żyją. Dlatego właśnie ten tekst – jeśli jest dobrze zagrany – budzi w widzach gwałtowne emocje i na długo zapada w pamięć. Dotyka w nas czegoś, co intymne, bolesne i dotąd nienazwane. Jakiegoś smutku, lęku, tęsknoty, wstydu. Wychodząc z teatru nie do końca wiemy, co się wydarzyło, ale potem jest jakoś inaczej.

Od reżysera

Kto się boi Virginii Woolf?, bodaj najważniejszy amerykański dramat XX wieku, to sztuka ukazująca ludzi w pułapce skrajnych uczuć, pragnień i lęków, ale też – w moim odczuciu – rzecz na wskroś polityczna. Nie jestem wielkim miłośnikiem teatru *stricte* politycznego czy też tym bardziej publicystycznego, w którym możemy zobaczyć to, o czym codziennie czytamy w gazetach. Mimo to nie mam wątpliwości, że tekst Albeego jest próbą diagnozy współczesnego społeczeństwa. Widać to wyraźnie już na poziomie symbolicznym – o czym pisze też Agnieszka Graff w tym programie – gdyż autor nadał głównym bohaterom imiona pierwszej amerykańskiej pary prezydenckiej – Marty i George'a Waszyngtonów. Można więc sobie wyobrazić, że ich relacja jest w jakimś sensie modelem społeczeństwa amerykańskiego, że ich rodzina jest taką „małą Ameryką”. W dodatku dramat powstał w bardzo szczególnym okresie, czyli tuż po epoce makkartyzmu, który był amerykańskim polowaniem na czarownice: komunistów, lewaków, zdrajców i spiskowców, działających na zlecenie i za pieniądze Związku Radzieckiego. Choć żyjemy w innych czasach, to jednak myślę, że w tej warstwie sztuka jest bardzo aktualna i znacząca we współczesnej Polsce. Widzę wiele analogii między tamtą Ameryką i dzisiejszą Polską. Od dwudziestu sześciu lat rozgrywa się przecież i u nas nieustające polowanie na czarownice, na tajnych współpracowników, zdrajców, PRL-owskich agentów... Albo tych, którzy zdradzają „donosząc” na Polskę obcym. Ten temat wraca co chwila, zmieniają się tylko definicje poszukiwanego zdrajcy, bo jest to bardzo pojemna i przez to niezwykle wygodna figura, do której możemy zaliczyć każdego potencjalnego wroga czy oponenta. Demony przeszłości ciągle wracają, czas miniony odbija nam się czkawką.

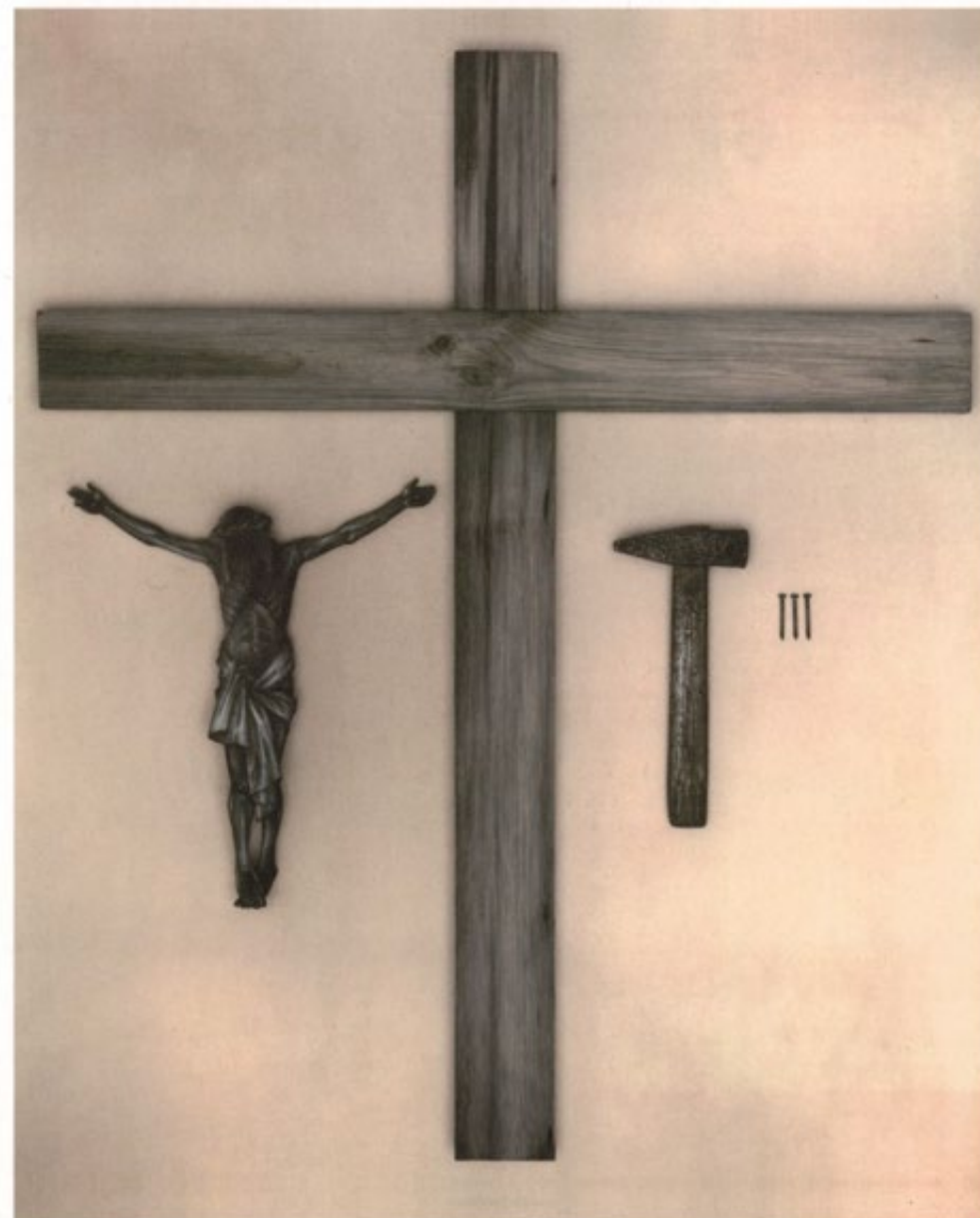
Co więcej – podobnie jak w ówczesnej Ameryce – w centrum uwagi polskich polityków, szczególnie tych, dla których Kościół jest najważniejszym punktem odniesienia, znajduje się rodzina (nieskazitelna, zdrowa, polska i katolicka) oraz ciało i jego atrybuty. Instytucja rodziny jest dla wielu nieetykalna, wręcz święta – i to niezależnie od jej jakże częstej dysfunkcyjności

czy wręcz zwyrodnienia, od tego jak często rodzina okalecza ludzi, którzy w niej wznoszą się.

Dla mnie rodzina Marty i George'a jest taką małą dzisiejszą Polską. Krajem, w którym nieustannie skaczymy sobie do gardeł, i w którym się nawzajem zagryzamy. Podobnie jak nasi bohaterowie, nie słuchamy się, nie uznajemy cudzych argumentów. Każde z nas chce „mieć rację” i wcale nie zależy nam na prawdzie. Jako obywatele nie potrafimy się słuchać, nie chcemy już rozmawiać i zrozumieć drugiego, nieustannie się spieramy, nie szukamy kompromisów, bo za bardzo się już poraniliśmy, jesteśmy zbyt podzieleni, by znaleźć płaszczyznę porozumienia i współpracy. Dotarliśmy chyba do ściany i nie umiemy wyjść z tego impasu. Czasem wydaje mi się, że następnym krokiem może być już tylko wojna – wojna domowa. Edward Albee zaprasza nas na takie właśnie, jakże ekscytujące widowisko. Na wojnę.

Pamiętajmy jednak, że ten znakomity tekst niepozbawiony jest humoru, więc chwilami na pewno będziemy się śmiać – nad tym też pracowaliśmy z aktorami. Ludzie w krytycznych momentach bywają przecież wisielczo dowcipni (zwłaszcza gdy piją alkohol), a ich desperacja może być dla obserwatora tragikomiczna.

Jacek Poniedziałek

ZRÓB TO SAM · DO IT YOURSELF

Ewa Kasprzyk – Marta

EWA KASPRZYK

Aktorka teatralna i filmowa, absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. L. Solskiego w Krakowie. Po studiach związała się z Teatrem Wybrzeże, gdzie zobaczyć ją można było w wielu spektaklach reżyserowanych przez tak cenionych twórców jak choćby K. Kutz (*Bałaajkin i spółka* S. Michałkowa), S. Różewicz (*Sztukmistrz z Lublina* I. B. Singera), K. Babicki (*Pułapka* St. Różewicza, *Antoniusz i Kleopatra* W. Shakespeare'a, *Biesy* F. Dostojewskiego czy *Trzy siostry* A. Czechowa), M. Grabowski (*Stąd do Ameryki* W. Zawistowskiego) czy Barbara Sass-Zdort, z którą pracowała także jako asystent reżysera (*Dwoje na huśtawce* W. Gibsona czy *Tutam* B. Schaeffera). W latach 2000-2018 należała do zespołu warszawskiego Teatru Kwadrat, na deskach którego zagrała wiele cenionych ról. Widzowie podziwiali i oklaskiwali ją na przykład w *Upadłych aniołach* N. Cowarda w reż. St. Chęcińskiego, w spektaklu *Berek, czyli upiór w moherze* M. Szczygielskiego w reż. A. Rozhina czy *Klub cementarny* I. Menchel i *Ślub doskonały* R. Hawdona (oba w reż. M. Sławińskiego). W Teatrze Polonia można ją było zobaczyć w spektaklach *Marylin* i *Papież* w reż. M. Ogrodzińskiej, *Jeszcze będzie przepięknie* P. Wojcieszka oraz w monodramie *Patty Diphusa* w reż. M. Ogrodzińskiej, powstałym w oparciu o teksty P. Almodóvara. Spektakl ten przyniósł jej nie tylko wielką sympatię publiczności, ale i uznanie krytyków. Nagrodzono go na nowojorskim festiwalu United Solo Theatre Festival w 2011 r.

Zagrała w wielu spektaklach Teatru Telewizji, na przykład w *Godzinie kota* w reż. K. Babickiego, *Szklanej klatce* w reż. M. Borka, *U progu jesieni* w reż. J. Koprowicza czy w *Sile komicznej* w reż. J. Majewskiego.

Na srebrnym ekranie zadebiutowała w wieku 28 lat w słynnym filmie *Dziewczęta z Nowolipek* B. Sass-Zdort. Wielokrotnie pracowała z reżyserem R. Załuskim, grając w jego *Głodzie serca*, *Pajęczarkach*, *Komedii małżeńskiej* czy też kultowych komediach *Kogel-Mogel* oraz *Galimatias czyli Kogel-Mogel II*. Zagrała w kilkudziesięciu filmach, zawsze tworząc barwne i zapadające w pamięć postaci. Wielkie uznanie przyniosła jej także rola w filmie *Bellissima* w reż. A. Urbańskiego (uhonorowana nagrodą za najlepszą rolę kobiecą na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni i nagrodą aktorską na Międzynarodowym Festiwalu Telewizyjnym w Wenecji) czy też role w filmach krótkometrażowych (*Telefono* czy *Człowiek magnes* M. Wrony). Szerokiej publiczności znana także dzięki rolom w popularnych serialach *Złotopolscy*, *Na dobre i na złe* czy *Blondynka*.

Agnieszka Więdłocha – Skarbie

AGNIESZKA WIĘDŁOCHA

Aktorka teatralna i filmowa. Absolwentka PWSFTviT w Łodzi, od 2010 r. w zespole Teatru im. Stefana Jaracza w Łodzi. W 2009 r. wyróżniona pierwszym nagrodami – za rolę Liny w spektaklu *Rowerzyści* w reż. A. Augustynowicz otrzymała Nagrodę Aktorską na 49. Kaliskich Spotkaniach Teatralnych oraz wyróżnienie dla Młodego Aktora na Festiwalu Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość przedstawiona” w Zabrzu. W 2010 r. aktorka otrzymała kolejne nagrody: Złotą Maskę za najlepszy debiut w sezonie artystycznym 2009/2010 (za role w Teatrze im. Stefana Jaracza w Łodzi – Lei w spektaklu *Dybuk* w reż. M. Grzegorzka, Olgi w spektaklu *Nad* w reż. W. Zawodzińskiego, Rachel w spektaklu *Survival* w reż. B. Sass) oraz Srebrny Pierścień za najlepszą kreację aktorską sezonu w Łodzi (za rolę Lei we wspomnianym *Dybuku*).

W telewizji aktorka debiutowała w 2008 r. w serialach fabularnych *Teraz albo nigdy* oraz *Czasie honoru*. Na kolejne aktorskie wyzwania nie czekała długo. Zagrała między innymi w serialach *Klub szalonych dziewczyn*, *M jak miłość* oraz *Lekarze*. Jednym z pierwszych filmów fabularnych z udziałem Agnieszki Więdłochy była *Syberjada polska* w reż. J. Zaorskiego. Rok 2015 przyniósł trzy kolejne role filmowe, z których najważniejsza jest rola Ani – uroczej, poszukującej miłości nauczycielki muzyki – w filmie *Planeta Singli* w reż. M. Okorna. W 2016 r. aktorka wcieliła się w postać Justyny w serialu *Powiedz tak!* w reż. P. Yoki oraz w postać policjantki Ewy w serialu *Komisarz Alex*. Kolejne dwa filmy z udziałem aktorki miały swoje premiery w 2017 r. – *Po prostu przyjaźń* w reż. F. Zylbera, w którym Agnieszka stworzyła przejmującą postać Julii oraz *Gotowi na wszystko. Exterminator* w reż. M. Rogalskiego. Z kolei w marcu 2018 r. miała miejsce premiera filmu *Kobieta sukcesu* w reż. R. Wichrowskiego, w którym aktorka zagrała główną rolę Mańki.

Mimo intensywnej kariery filmowej, aktorkę można nadal oglądać na deskach Teatru im. Stefana Jaracza w Łodzi. Za stworzoną tam rolę Abigail Williams w spektaklu *Czarownice z Salem* w reż. M. Grzegorzka aktorka została nagrodzona Złotą Maską za najlepszą rolę teatralną sezonu 2016/2017. Od 2017 r. Agnieszka można zobaczyć także na warszawskich scenach – w Teatrze Polonia w spektaklu *Kto się boi Virginii Woolf?* w reż. J. Poniedziałka oraz w Teatrze IMKA w *Połowaniu na kosa*.

Pod koniec 2018 r. na ekrany kin weszła *Planeta Singli 2*, a na początku 2019 – *Planeta Singli 3*, oba filmy w reżyserii S. Akiny.

Agnieszka Żulewska – Skarbie

AGNIESZKA ŻULEWSKA

Aktorka teatralna i filmowa. Pochodzi z Turawy, malowniczej nadjeziornej miejscowości w województwie opolskim. Absolwentka Wydziału Aktorskiego PWSFTviT w Łodzi. Od ukończenia studiów w 2010 roku wystąpiła w wielu etiudach studenckich, serialach oraz filmach. W 2016 roku za rolę w *Chemii* w reż. B. Prokopowicza otrzymała Nagrodę im. Zbyszka Cybulskiego oraz Nagrodę Jantara na XXXV Koszalińskim Festiwalu Debiutów Filmowych „Młodzi i Film”. Jest również laureatką kilku nagród za film krótkometrażowy *Fragmenty* w reż. A. Woszczyńskiej oraz etiudę *Pocałunek* w reż. F. Geldona.

Brała udział w spektaklach w różnych miejscach Polski, współpracując z takimi reżyserami jak: Marcin Liber (*Wesele*, Teatr Polski im. H. Konieczki w Bydgoszczy), Ewelina Marciniak (*Bohaterki*, Teatr Dramatyczny im. J. Szaniawskiego w Wałbrzychu). W Warszawie grała na deskach Nowego Teatru, Teatru Polonia oraz Teatru 6. Piętro. Z TR Warszawa związana jest od 2016 roku, gdzie zagrała w spektaklach: *Jezioro* w reż. Y. Ross (2016), *Robert Robur* w reż. K. Garbaczewskiego (2016), *G.E.N* w reż. G. Jarzyny (2017), *Puppenhaus. Kuracja* w reż. J. Piaskowskiego (2017), *Cząstki kobiety* w reż. K. Mundruczó (2018) oraz *Strach* w reż. M. Wdowik (2018).

Krzysztof Dracz – George

KRZYSZTOF DRACZ

Aktor teatralny i filmowy. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej – filii we Wrocławiu. Debiutował w 1981 r. w roli Kuby w *Weselu* w reż. I. Przegrodzkiego na scenie Teatru Polskiego we Wrocławiu. Współpracował również z wrocławskimi teatrami: K2, Poniedziałkowym i Wędrującym.

Zagrał m.in. w spektaklach J. Jarockiego (*Płatonow*, *Kasia z Heilbronn*), K. Lupy (*Immanuel Kant*, *Azyl*), J. Grzegorzewskiego (*Złowiony*), A. Wajdy (*Improwizacja paryska*), M. Grabowskiego (*Wesele*), M. Prusa (*Fantazy*), R. Ziło (*Kubuś Fatalista i jego Pan*). Współpracował także z J. Schejbalem, J. Szurmiejem, K. Zaleskim, M. Prusem oraz B. Sass.

Od 2004 r. jest w zespole Teatru Dramatycznego w Warszawie. Zagrał tu w spektaklach *Auslöschung/Wymazywanie*, reż. K. Lupa, *Opowieści o zwyyczajnym szaleństwie*, reż. A. Glińska, *Kobieta z morza*, reż. R. Wilson, *Sztuka*, *Alicja*, *Alina na zachód*, *Klub Polski*, *Peer Gynt*. *Szkice z dramatu Henryka Ibsena* (wszystkie w reż. P. Miśkiewicza), *Iwona*, reż. P. Cieślak, *Śmierć i dziewczyna*, cz. I, reż. Maria Kwiecień, *Plac Apokalipsa*, reż. M. Marmarinos, *W imię Jakuba S.*, reż. M. Strzępka, *Murano*, reż. L. Dekel-Avneri.

Stworzył role filmowe w obrazach F. Falka (*Komornik*), P. Wojcieszka (*W dół kolorowym wzgórzem*, *Doskonałe popołudnie*), W. Krzystka (*Mała Moskwa*), M. Rosy (*Co słonko widziało*). W Teatrze Telewizji współpracował m.in. z J. Grzegorzewskim (*Złowiony-rekonstrukcje*), J. Jarockim (*Historia PRL wg Mrożka*), K. Lupą (*Immanuel Kant*), K. Kutzem (*Kartoteka rozrzucona*), M. Borkiem (*Obrona*) i R. Brzykiem (*Mary Stuart*).

Wielokrotny laureat Złotej, Srebrnej i Brązowej Iglicy przyznawanej najpopularniejszemu aktorowi wrocławskiemu. Otrzymał wyróżnienie za rolę Nauczyciela i Bartodzieja w spektaklu *Historia PRL wg Mrożka* w Teatrze Polskim we Wrocławiu w V Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej w Warszawie. W 1999 r. za rolę Marca w *Sztuce* w reż. P. Miśkiewicza otrzymał I nagrodę aktorską na Kaliskich Spotkaniach Teatralnych oraz główną nagrodę aktorską na Festiwalu Komедии Talia w Tarnowie. W 2006 r. otrzymał Feliksa Warszawskiego za rolę Eggerta w spektaklu *Alina na zachód* w Teatrze Dramatycznym. Wyróżniony wieloma nagrodami za rolę w spektaklu *W imię Jakuba S.*, m.in. na 52. Kaliskich Spotkaniach Teatralnych.

Jest pedagogiem filii krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej we Wrocławiu. W Och-Teatrze można go zobaczyć w spektaklach *Pomoc domowa* w reż. K. Jandy oraz *Dobry wojak Szwejk idzie na wojnę* w reż. A. Domalika.

Antoni Pawlicki – Nick

ANTONI PAWLICKI

Aktor teatralny i filmowy. Ukończył Wydział Aktorski Akademii Teatralnej w Warszawie.

Na scenie debiutował w 2005 roku w roli Romea w *Romeo i Julii* W. Shakespeare'a w reż. J. Wiśniewskiego na scenie Teatru Nowego im. T. Łomnickiego w Poznaniu. Potem występował m.in. na deskach Teatru Nowego w Łodzi, Teatru Studio, Teatru Palladium, Teatru Komedia w Krakowie i Teatru Syrena w Warszawie.

Ma na swoim koncie także role w spektaklach Teatru Telewizji m.in. w *Pozory mylą* w reż. J. Majewskiego (2007), *Warszawie* w reż. A. Strzeleckiego (2008), *Getsemani* w reż. W. Krzystka (2011), *Pamiętniku Pani Hanki* w reż. B. Lankosza (2013). Zagrał w wielu filmach i serialach telewizyjnych, m.in. w *Z odzysku* S. Fabickiego (2005), *Katyniu* A. Wajdy (2007), *Jutro idziemy do kina* M. Kwiecińskiego (2007), *Drzazgach* M. Pieprzycy (2008), *Big Love* B. Białowąs (2012) czy *Papuszy* J. Kos-Krauze i K. Krauzego (2013). Szerokiej widowni jest znany ze swoich ról w popularnych serialach, przede wszystkim z roli Janka Markiewicza w *Czasie honoru* oraz z roli Komisarza Orlicza w *Komisarzu Alexie*.

Za rolę w filmie *Z odzysku* otrzymał szereg nagród, m.in.: na Międzynarodowych Festiwalach Filmowych w Bratysławie i w Salonikach, na Koszalińskim Festiwalu Debiutów Filmowych „Młodzi i Film” oraz na Ogólnopolskim Festiwalu Sztuki Filmowej „Prowincjonalia” we Wrześni. Jest dwukrotnym laureatem Nagrody im. Piotra Łazarkiewicza dla Młodego Talentu na Festiwalu Filmów Polskich w Los Angeles (za filmy *Big Love* oraz *Papusza*).

Na deskach Teatru Polonia można go oglądać w spektaklach: *Ich czworo* G. Zapolskiej w reż. J. Stuhra, *Matki i synowie* T. McNally'ego w reż. K. Jandy oraz *Kto się boi Virginii Woolf?* E. Albeego w reż. J. Poniedziałka.

Piotr Stramowski – Nick

PIOTR STRAMOWSKI

Aktor filmowy i teatralny. Absolwent Wydziału Aktorskiego Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie. Debiutował w spektaklu dyplomowym *Babel 2* w reż. M. Kleczewskiej, któremu przyznano nagrodę dla najlepszego zespołu aktorskiego na XXIX Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi.

Po szkole współpracował z takimi teatrami jak: Teatr Na Woli, Teatr IMKA, Teatr Capitol we Wrocławiu, Teatr Powszechny w Łodzi, Teatr Powszechny w Warszawie oraz Teatr Polonia w Warszawie. W latach 2012-2014 był etatowym aktorem Teatru Polskiego w Bydgoszczy.

Do jego ról teatralnych należą m.in. kreacje w: *Truskawkowej niedzieli* w reż. G. Kani (Mieszko), *Wiśniowym sadzie* w reż. P. Łysaka (Łopachin), *Burzy* (Ferdynand) oraz *Podróży zimowej* w reż. M. Kleczewskiej (Dale). Spektakl ten otrzymał nagrodę publiczności XIX Międzynarodowego Festiwalu Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych w Łodzi oraz Grand Prix na 12. Festiwalu Prapremier w Bydgoszczy. Grał również w *Skąpcu* w reż. E. Marciniak (Walery), *Weselu* w reż. M. Libera (Dziennikarz/Stańczyk), *Trędownatej* w reż. W. Farugi (Przybysz), *Cieniach. Eurydyka mówi* w reż. M. Kleczewskiej (Aik), *Wojnie i pokoju* w reż. M. Libera w Teatrze Powszechnym w Warszawie oraz w *Dybuku* (Chunon) w reż. M. Kleczewskiej w Teatrze Żydowskim w Warszawie.

W 2014 r. rozpoczął swoją karierę filmową. Zagrał główną rolę (Krzysztof) w pełnometrażowym filmie *W spirali* w reż. K. Aksinowicza (2015). Drugim filmem z udziałem Piotra jest kolejna odsłona kultowego *Pitbulla – Pitbull, nowe porządki* (2016) w reż. P. Vegi, gdzie wcielił się w postać niepokornego policjanta (Dariusz Wolkowski) o pseudonimie „Majami”. Od tej pory zagrał w wielu filmach, m.in. w *Odnajdę Cię* w reż. B. Dziańowicz, *Kobietach mafii* P. Vegi (2018), *Narzeczonym na niby* w reż. B. Prokopowicza (2018) i serialach, m.in. w *Chyłce. Zagnięciu* (2018) i w *Botoksie* (2018).

Zajmuje się również dubbingiem. Podkładał głosy do bajek: *Kozmarny Karolek*, *Sprytne Sprytysie*, *Power Rangers*, *Pszczółka Maja*, *Straszyceum*, *Supa-Strikas* i *Karol Wojtyła*.

EDWARD ALBEE

Jeden z najbardziej cenionych amerykańskich dramaturgów współczesnych. Napisał kilkadziesiąt sztuk teatralnych, które od lat są wystawiane zarówno w Stanach Zjednoczonych, jak i na deskach teatrów na całym świecie. Jego dzieła są uważane nie tylko za niezwykle sprawne warsztatowo, są również wyjątkowo celną rewizją współczesnego świata.

Urodził się w 1928 r. jako Edward Harvey. Zaraz po urodzeniu został adoptowany przez bogatą i wysoko postawioną w hierarchii społecznej rodzinę Albee, bogatych właścicieli jeszcze XIX-wiecznych teatrów wodewilowych, firmy, która stała się jedną z czołowych wytwórni hollywoodzkich. Poprzez rodzinny biznes już jako dziecko związany był ze sztuką teatralną, choć rodzina nie chciała, aby wybrał życie artysty. Ukończył The Choate School w Wallingford w Connecticut. Szybko opuścił dom rodzinny i przeniósł się do Greenwich Village, żeby żyć na własny rachunek.

Debiutował w 1959 r. sztuką *The Zoo Story*, która została wystawiona w Berlinie. W ciągu zaledwie kilku lat zdobył znaczącą pozycję w teatrze offowym, a niedługo potem był gotowy podbić komercyjny Broadway. Sztuka *Kto się boi Virginii Woolf?* była jego pierwszą broadwayowską produkcją, jej premiera odbyła się w 1962 r. Od razu wywołała zachwyt zarówno publiczności, jak i krytyków. Zgłoszono ją do Nagrody Pulitzera, ale ze względu na kontrowersje związane z brutalnym językiem i wydźwiękiem politycznym nie zdecydowano się na przyznanie jej (tego roku nie przyznano Pulitzera żadnej sztuce). Sztuka zdobyła natomiast nagrodę Tony, a nazwisko Albeego zaczęło się pojawiać wśród nazwisk największych amerykańskich dramaturgów – E. O’Neilla, A. Millera czy T. Williama. *Kto się boi Virginii Woolf?* szybko trafiła do ścisłego kanonu klasycznych dramatów amerykańskich i po kilku dekadach od powstania nadal jest grana na całym świecie z wielkim powodzeniem. W 1966 r. została zekranizowana przez M. Nicholasa z E. Taylora i R. Burtonem w rolach głównych. Film również okazał się wielkim sukcesem. Był nominowany do Oscara w trzynastu kategoriach, otrzymał pięć statuetek.

Po tym sukcesie kariera Albeego nabrała rozpędu. Cztery lata po tym, jak *Kto się boi Virginii Woolf?* nie przyznano Pulitzera, Albee otrzymał tę prestiżową nagrodę za sztukę *Chwiejna równowaga*, by potem otrzymać ją znowu

za *Seascape* oraz *Three Tall Women*. Przyznano mu także wiele innych nagród, na przykład Nagrodę PEN Clubu czy też specjalną nagrodę Tony za całość twórczości.

Jeszcze w latach 60. autor powołał Edward F. Albee Foundation – fundację, która działa do dziś i wspiera artystów poprzez zapewnianie im sprzyjających warunków do pracy. Zmarł w 2016 roku.

JACEK PONIEDZIAŁEK

Aktor teatralny i filmowy. Absolwent Wydziału Aktorskiego Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie. Uczeń m.in. K. Lupy i J. Stuhra. Zadebiutował na deskach Teatru im. J. Słowackiego w spektaklu *Burza* W. Shakespeare'a w reż. J. Golińskiego. Przez kilka lat związany z krakowskim Starym Teatrem im. H. Modrzejewskiej, gdzie grał m.in. u J. Grzegorzewskiego, T. Bradeckiego i J. Jarockiego. W 1992 r. rozpoczął współpracę z K. Warlikowskim. Pierwsze wspólne przedstawienia zrealizowali w krakowskiej PWST. Były to: *Białe noce* i *Łysa śpiewaczka*. Od tamtej pory Jacek Poniedziałek grał w większości polskich spektakli tego reżysera: *Hamlet*, *Oczyszczeni*, *Bachantki*, *Dybuk*, *Burza*, *Krum*, *Anioły w Ameryce*, *(A)pollonia*, *Koniec*, *Opowieści afrykańskie według Szekspira*, *Kabaret warszawski*, *Francuzi*, *Wyjeżdżamy*. Od 1997 r. aktor występował w teatrach warszawskich: Narodowym, Studio i Rozmaitości. Od 2008 r. w zepole Nowego Teatru w Warszawie.

Zajmuje się także reżyserowaniem spektakli (m.in. *Kotka na gorącym blaszanym dachu* T. Williamsa w Teatrze Ludowym w Krakowie, *Bydło* S. Orłowskiego w Teatrze Studio w Warszawie) oraz przekładami i adaptacjami. Z języka angielskiego przełożył sztuki reżyserowane przez Krzysztofa Warlikowskiego: *Oczyszczeni*, *Krum*, *Anioły w Ameryce*, *Tramwaj zwany pożądaniem* czy *Nickel Stuff*. Przekładał również inne dramaty, które grane były w wielu teatrach i drukowane w miesięczniku „Dialog”. W 2012 r. został wydany zbiór *Tramwaj zwany pożądaniem i inne dramaty* T. Williamsa w jego tłumaczeniu. Wystawiana w Teatrze Polonia sztuka *Kto się boi Virginii Woolf?* została przez niego zarówno przetłumaczona, jak i wyreżyserowana.

Aktor znany jest także ze swoich ról filmowych i telewizyjnych. Zadebiutował w 1999 r. rolą w filmie *Moja Angelika* S. Kuźnika. Niezapomniane kreacje stworzył w filmach *Przemiany* Ł. Barczyka (2003), *Trzeci* J. Hryniaka (2005) czy *Boisko bezdomnych* K. Adamik (2008).

MICHAŁ KORCHOWIEC

Absolwent Wydziału Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Jest autorem kilkunastu scenografii teatralnych za które otrzymał wiele nagród m.in. Nagrodę Jana Świdorskiego w 19. Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej oraz nagrodę za najlepszą scenografię na festiwalu Boska Komedia w Krakowie za scenografię do spektaklu *Courtney Love* Teatru Polskiego we Wrocławiu. Jest także laureatem Nagrody im. Leona

Schillera. Stworzył wizualny świat do przedstawień teatralnych Moniki Strzępki i Pawła Demirskiego m.in.: *nie-boska komedia*. *WSZYSTKO POWIEM BOGUI*, *Bitwa Warszawska 1920*, *W imię Jakuba S.*, *Courtney Love*, *Tęczowa Trybuna 2012*, *Był sobie Andrzej Andrzej Andrzej i Andrzej*. Jest autorem scenografii do spektakli Wiktor Rubina i Jolanty Janiczak: *Sprawa Gorgonowej*, *Detroit*. *Historia ręki*, *Żony stanu*, *dziwki rewolucji*, *a może i uczone białogłowy*, *Neron*. Zrealizował scenografię do spektaklu Jacka Poniedziałka *Szklana menażeria*. Jest autorem wielu wystaw, m.in. *Cztery pory roku lecz bez wiosny* w Bytomskim Centrum Sztuki Współczesnej „Kronika”. Zajmuje się również malarstwem, filmem, videoartem i instalacją.

KATARZYNA ŁUSZCZYK

Reżyser światła. Studiowała na wydziale Wiedzy o Teatrze w Akademii Teatralnej w Warszawie oraz na Wydziale Polonistyki na Uniwersytecie Warszawskim. Od 2002 r. jest stałym asystentem Krzysztofa Warlikowskiego, m.in. przy spektaklach: *Dybuk*. *Między dwoma światami*, *Krum*, *Anioły w Ameryce*, *(A)pollonia*, *Koniec*, *Opowieści afrykańskie według Szekspira*, *Kabaret warszawski*, *Francuzi*, *Wyjeżdżamy*. Podróżując z tymi spektaklami pracowała w ponad 50 teatrach na całym świecie.

Wyreżyserowała światła do kilkudziesięciu przedstawień m.in. w TR Warszawa, Teatrze Polonia, Teatrze Narodowym, Teatrze Polskim, Och-Teatrze, Teatrze Ateneum im. S. Jaracza, Teatrze Collegium Nobilium i Nowym Teatrze w Warszawie, Teatrze im. S. Jaracza i Teatrze Wielkim w Łodzi, Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie i Operze Krakowskiej, Teatrze Capitol, Teatrze Polskim i Teatrze Współczesnym we Wrocławiu, Małopolskim Ogrodzie Sztuk i Narodowym Starym Teatrze w Krakowie, Teatrze Nowym i Teatrze Wielkim w Poznaniu oraz Teatrze Polskim im. H. Konieczki w Bydgoszczy.

Stale współpracuje jako projektant oświetlenia z Centrum Nauki Kopernik i Muzeum Powstania Warszawskiego w Warszawie.

Jako reżyser światła współpracowała m.in. z Agatą Dudą-Gracz, Pawłem Passinim, Małgorzatą Bogajewską, Krystyną Jandą, Szymonem Kaczmarkiem, Markiem Kalitą, Renate Jett, Anną Seniuk, Agatą Dudą-Gracz, Andrzejem Domalikiem, Redbadem Klijnstrą, Przemysławem Wojcieszkiem, Marcinem Liberem, Wiktorem Rubinem, Michałem Borczuchem, Jackiem Poniedziałkiem. Odpowiadała również za oprawę świetlną koncertów „Nowa Warszawa” Stanisławy Celińskiej, Bartłomieja Wąsika i Royal String Quartet.

Na stałe związana z Nowym Teatrem Krzysztofa Warlikowskiego.

MICHAŁ DOBRUCKI

Absolwent Wydziału Intermediów w Akademii Sztuk Pięknych im. J. Matejki w Krakowie oraz Wydziału Malarstwa i Nowych Mediów Akademii Sztuki w Szczecinie. W swoich pracach bada granice pomiędzy prawdą a fikcją. Interesuje się filmem, teatrem oraz dzikimi aspektami natury i jej popędów. Tworzy prace w różnych mediach (*The medium is a message*), szczególnie zaś bliskie są mu ciało, film oraz fotografia. W teatrze współpracował m.in. z M. Borczuchem przy spektaklach *Paradiso* (2014) oraz *Czarne papugi* (2018). Z J. Poniedziałkiem współpracował także przy spektaklach *Laleczka* (2016) oraz *Bydło* (2016).

WITOLD NAZARKIEWICZ

Absolwent Wydziału Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, asystent P. Althamera, uczeń pracowni modelarsko-modelatorskiej Teatru Wielkiego – Opery Narodowej. Rysownik Centrum Biostruktury Zakładu Anatomii Prawidłowej Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego oraz projektant Mennicy Warszawskiej. Współtworzył pracownię Reaktor – Laboratorium Rzeźby, w której często pracuje. Współpracuje z Muzeum Sztuki Nowoczesnej, Domem Tańca i Ambasadą Muzyki Tradycyjnej. Wspiera Stowarzyszenie Na Rzecz Odnowy Wsi „Odnowica” D. Kozłowskiej i K. Wrony. Kocha Nowy Jork, Łysogóry, Berlin, Edynburg, Stambuł, Pisz i Pilzno, chciałby zobaczyć Petersburg i Osakę. Uwielbia owoce i pracować obiema rękami. Posługuje się assemblagem. Ma pręgowanego kota o imieniu Nebula.

MAŁGORZATA DOMAŃSKA

Kostiumograf, scenograf i fotograf. Jest autorką kostiumów do filmów, między innymi: *Głosy* w reż. J. Kijowskiego, *Pusta klatka* w reż. L. Barona, *Dyskoteka* w reż. R. Rewińskiego, *Przez dotyk* w reż. M. Łazarkiewicz czy *Droga powrotna* w reż. J. Kaszubowskiego. Współpracowała przy realizacji kostiumów między innymi do *Wielkiego Szu* w reż. S. Chęcińskiego, *Odwetu* w reż. T. Zygadły, *Lubię nietoperze* w reż. G. Warchoła, *Oskara* w reż. M. Piwowskiego, a także dwóch Teatrów Telewizji: *I Bogu dzięki* oraz *Rozmowy z moją matką*. Jest też autorką fotosów z planów seriali telewizyjnych: *Męskie-żeńskie* w reż. K. Jandy oraz miniatur Joanny Szczepkowskiej *Garderoba damska*. Przygotowała scenografię do *Małżeństwa Marii Kowalskiej* w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu

w reż. M. Domańskiego, gdzie współpracowała także przy *Trwa jeszcze bal* w reż. B. Urbankowskiego i *Pannie Tutli-Putli* w reż. G. Warchoła.

W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku istnienia obu scen, zrealizowała kostiumy między innymi do spektakli w reżyserii K. Jandy: *Lament na Placu Konstytucji*, *Seks dla opornych*, *Związek otwarty*, *Lekcje stepowania*, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja*. Współpracowała także przy spektaklach *Zaświaty, czyli czy pies ma duszę?* w reż. M. Seweryn, *Pod mocnym aniołem* w reż. M. Umer czy *Kobieta z widokiem na taras* w reż. S. Tyma. Scenografię i kostiumy przygotowała między innymi do spektakli *Kantata na cztery skrzydła* w reż. G. Warchoła, *Biała bluzka* w reż. M. Umer, *Kontrakt* w reż. K. Jandy, *Alicja ♥ Alicja* w reż. M. Seweryn, *Pierwsza Dama* w reż. G. Warchoła, *Romanca* w reż. W. Malajkata czy też *Nos* w reż. J. Wiśniewskiego. Jest autorką scenografii do spektakli *Ich czworo* w reż. J. Stuhra, *Jekyll/Hyde* w reż. J. Porcari, *Porozmawiajmy po niemiecku* w reż. Ł. Kosa, *Winnego* w reż. S. Brejdyganta. Jako asystent scenografa współtworzyła ponad 100 przedstawień.

MAJA GÓRECKA

Po raz pierwszy w roli producentki wykonawczej w teatrze. Doświadczenie zawodowe zebrała w trakcie pracy w mediach i branży reklamowej. Absolwentka m.in. podyplomowych studiów – Produkcja Filmowa i Telewizyjna w Wyższej Szkole Handlu i Prawa im. R. Łazarskiego. Prowadzi własną działalność (doradztwo marketingowe) i rozwija agencję aktorską.

WIESŁAW CHMIELIŃSKI

Mistrz sztuk walki – aikido oraz judo. Pracował przy produkcji wielu znanych filmów i spektakli. Wyreżyserował układ walk m.in. do filmu *Wiedźmin* w reż. M. Brodzkiego, w którym wystąpił także jako kaskader oraz aktor. Trenował aktorów podczas realizacji telewizyjnej wersji Szekspirowskiego *Makbeta* w reż. A. Wajdy. W Teatrze Narodowym w Warszawie opracował scenariusz walk do spektakli: *Tango* S. Mrożka w reż. J. Jarockiego (2009) oraz *Księżniczka na opak wywrócona* P. Calderona w reż. J. Englerta (2010). W Och-Teatrze przygotował układ walk do spektaklu *Wassa Żelaznowa* M. Gorkiego w reż. W. Raźniaka (2010), a w Teatrze Polonia do *Zmierzchu długiego dnia* E. O’Neilla w reż. K. Jandy (2012).

TOWARZYSTWO PRZYJACIÓŁ
TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Szanowni Państwo,
zwracamy się z propozycją dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół Teatru Polonia i Och-Teatru, które powołaliśmy jesienią 2014 roku przy naszej Fundacji. Jego celem jest stworzenie nowej w Polsce tradycji współfinansowania przedsięwzięć artystycznych teatrów przez indywidualnych odbiorców.

Czerpiąc inspirację z popularnych za granicą wzorców, proponujemy Państwu wejście do grona Widzów, którzy wspierają teatr finansowo, tym samym stając się nie tylko entuzjastami sztuki, ale i jej mecenasami.

Przygotowaliśmy trzy modele wspierania Teatru Polonia i Och-Teatru, na każdym poziomie oferując rozmaite korzyści, od zniżek na bilety po zaproszenia na premiery i wsparcie indywidualnego opiekuna. Zapraszamy do zostania naszym **Sympatykiem**, **Darczyńcą** lub **Mecenasem**. Każdy z tych modeli związany jest z roczną opłatą, która przyczyni się do powstania kolejnych produkcji w naszych teatrach.

Jeżeli byliby Państwo zainteresowani szczegółami oraz sposobem dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół, prosimy o kontakt pod numerem **660 582 777** lub drogą mailową: **towarzystwo@teatrpolsnia.pl**.

Twórzmy razem teatr, dla siebie i dla innych.

Z wyrazami szacunku,
Zespół Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury

PATRON MEDIALNY SPEKTAKLU

Pierwsze
Radio
Informacyjne

A//.ARISTO

Bufet Teatru Polonia

Dyskusje nad sztuką

antresola

z drinkiem, kawą oraz ciastkiem

PREMIERY W ROKU 2016 DOFINANSOWANO
ZE ŚRODKÓW:

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

DORADCA PRAWNY
TEATRÓW:

MECENAS TECHNOLOGICZNY:

PARTNER PREMIER:

A//.ARISTO

PARTNER TELEINFORMATYCZNY
TEATRÓW:

PATRONI MEDIALNI:

Zdjęcia: Katarzyna Kural-Sadowska, elementy graficzne: Karolina Fender Noińska i Jacek Malik

Plakat: Andrzej Kłosiński, fot. Krzysztof Opaliński

Scenografię wykonano w pracowni Bartłomieja Kłoska.

Efekty specjalne (dubeltówka) – Pracownia Janusza Króla.

PREZES FUNDACJI

Krystyna Janda

CZŁONKOWIE ZARZĄDU FUNDACJI

Jerzy Karwowski, Janusz Jaworski,
Ernest Jędrzejewski, Marcin Gędziorowski

PO. DYREKTORA TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Alicja Przerazińska

KONTROLER FINANSOWY

Aleksander Szafranski

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW

Barbara Bogucka, Joanna Różańska

ASYSTENT KRYSYNY JANDY

Maciej Łysakowski

KOORDYNACJA PRACY ARTYSTYCZNEJ

Alicja Przerazińska, Anna Popławska

KOMUNIKACJA, PR I MARKETING

Klaudyna Desperat, Agnieszka Kubaś

IMPRESARIAT

Iwona Gradkowska-Kosmala,
Kamila Mackiewicz

WYNAJMY

Anna Janda

BIURO OBSŁUGI WIDZA

Aleksandra Walasiak, Tomasz
Harlejczyk

KASA BILETOWA

Aleksandra Walasiak, Piotr Bajcar,
Mirosław Gajkowski, Tomasz
Harlejczyk, Cezary Margiela, Tomasz
Placheta

PRODUCENCI WYKONAWCZY/ INSPICJENCI

Marta Kloc, Magdalena Kłosińska,
Ewa Ratkowska, Jan Malawski,
Rafał Rossa

KIEROWNICY TECHNICZNI

Małgorzata Domańska (Scenografia
i Kostiumy), Paweł Szymczyk (Światło
i Dźwięk), Tomasz Rusek (Scena)

OŚWIETLENIE, AKUSTYKA I MULTIMEDIA

Tatiana Czabańska, Michał Cacko,
Radosław Grabski, Rafał Piotrowski,
Paweł Szymczyk, Michał Tataro,
Waldemar Zatorski

OBSŁUGA SCENY

Piotr Bajcar, Jan Cudak, Łukasz Figa,
Tomasz Przesiępny, Rafał Rossa,
Tomasz Rusek, Andrzej Solis,
Piotr Zwolak

FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY

Anna Czerwińska, Katarzyna
Marciniak, Agnieszka Rębecka,
Wioletta Saliwon, Zuzanna Szostek,
Hubert Grabowski

GARDEROBIANE

Wiesława Kamińska, Ewa
Klimaszewska, Maria Pińkowska,
Anna Sokołowska

Dane teleadresowe

Teatr Polonia

ul. Marszałkowska 56
00-545 Warszawa
tel. 22 622 21 32

Kasy biletowe czynne: pon.-sob.
od godz. 10:00, niedz. od godz. 12:00
do rozpoczęcia przedstawień.

bilety@teatrpolsnia.pl oraz online
www.teatrpolsnia.pl
bilety@ochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl